

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật ngày 20/08/2023.

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3 chương 2

KHUYÊN THẬT TIN THẬT NGUYỆN

Tịnh Độ bắt đầu từ chữ Tín, tín là tin, “*Tin sâu nguyện thiết hành miên mật*”. Tin sâu có thể giới Tây Phương Cực Lạc, tin sâu chính bản thân mình có năng lực vãng sanh, đây là tin sâu. Ngày nay, có một số người giải thích Tín Nguyện Hạnh theo cách của họ, dám thay đổi lời của Tổ Sư Tịnh Độ, đời nay thích thì sửa một vài câu, đời sau thích thì sửa một vài câu, vậy 1000 năm sau sẽ trở thành cái gì? Tam sao thất bản rồi!

Cho nên chúng ta nghe cho kỹ, tin Tịnh Độ tin Thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật, vì sao vậy? Vì Thích Ca Mâu Ni Phật đã giới thiệu cho chúng ta, cái tin thứ hai: tin tha là tin Phật, tin tự là tin chính mình, chính mình có đủ năng lực để vãng sanh. Đã thật tin rồi thì mới thật nguyện, nguyện vãng sanh Tịnh Độ, ngoài việc vãng sanh ra thì mọi việc chỉ là thứ yếu, không quan trọng. Ta làm việc lợi ích chúng sanh, giáo hóa chúng sanh, giúp đỡ chúng sanh, đó chỉ là việc để tích công bồi đức. Phát tâm Bồ Đề tiếp độ chúng sanh để tích công bồi đức nhưng đó là việc thứ yếu, còn việc trọng yếu chính là việc vãng sanh Tịnh Độ. Đó mới là thiết nguyện: “*Tin sâu nguyện thiết hành miên mật*”, một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng.

Trước đây tôi đến Tịnh Tông Học Hội ở Bắc Mỹ, tôi có đề nghị với mọi người là “Ở đây là Tịnh Độ mà sao thấy có nhiều người đến vậy” (vì quá rộng cho nên người ta mượn lán trại, cắm cờ này cờ kia, tông phái này tông phái nọ), quá xen tạp. Tôi nói: “*Không nên như vậy! Mình làm Tịnh Tông Học Hội thì chỉ để người của Tịnh Tông Học Hội*”, không phải mình tự tư ích kỷ, mà mình giữ cho tâm mọi người được thanh tịnh. Mình phải để cái bảng ba thứ ngôn ngữ tiếng Việt, tiếng Anh, tiếng Hoa: “***Một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, một bộ Kinh Vô Lượng Thọ để học tập, một vị thầy dẫn đạo - Hòa Thượng Tịnh Không, một hướng Tây Phương để đi***”. Đây mới gọi là hành miên mật!

Thật ra mà nói, trước đây tôi thuộc cũng rất nhiều Kinh, bây giờ thì Đại Bi, Bát Nhã tôi cũng quên, thậm chí bài Tán Phật cũng quên luôn. Hôm nào có ai mời đến để làm một cái lễ gì đó thì không nhớ gì để đọc, chỉ nhớ một câu A Di Đà Phật. Mình chưa phải đạt đến sự chuyên nhất nhưng bây giờ thì tạm thời mình chỉ có một. Đọc bài Tán Phật, xưng tán Phật rồi đánh lễ Phật, gì cũng thuộc. Trước đây tôi rất thuộc chú Đại Bi, Kinh Bát Nhã cũng thuộc, rồi hồi hướng cũng thuộc, giờ tôi quên hết không nhớ bài nào. Mình chưa được chuyên nhất, vậy mình phải dọn đường cho chuyên nhất, có một cái để nương tựa, có một cái để quay về, vậy thì không có thứ khác. Nếu đến lúc cần mà không nhớ thì đáng đời, không có thứ khác để chọn; còn chúng ta có nhiều thứ để chọn quá thì chắc chắn là sẽ chọn

thứ khác. Vì sao vậy? Con người ta ai mà không sợ chết. Khi cái chết đến thì họ lo sợ, thế là họ không niệm Phật, vì họ cho rằng niệm Phật thì chết, niệm thứ khác để tăng phước tăng thọ, để khỏe mạnh sống lâu.

Cho nên bài này Hòa Thượng khuyên thật tín, thật nguyện. Thật tin, tin có Thế giới Tây Phương Cực Lạc, tin Phật Thích Ca Mâu Ni. Phật Thích Ca Mâu Ni là người có thật chứ không phải trong truyền thuyết. Phật giới thiệu với chúng ta về Thế giới Tây Phương Cực Lạc, là ta tin có thế giới Tây Phương Cực Lạc và ta tin mình có đủ năng lực để vãng sanh. Cũng giống như trong cuộc sống hằng ngày, ta tin mình có thể làm được tất cả mọi việc. Chúng ta phải nhớ chữ “*tin*” này! Chữ “*tin*” ở nơi chúng ta là sự nỗ lực, là sự tự cường chứ không phải tin vào sự ủy thác, chúng ta tin vào sự ủy thác của bề trên là sai, không phải niềm tin của người tu Tịnh Độ. Người tu Tịnh Độ chúng ta là tin mà tự cường, tin Phật là thật, có Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, tin tha và tin tự, tin chính mình có năng lực vãng sanh. Mà đã tin mình có thể có năng lực vãng sanh thành Phật, thật tin thì phải thật nguyện, chỉ có một hướng Thế giới Tây Phương Cực Lạc, còn thật hành thì chỉ có một câu A Di Đà Phật.

Thật ra thế gian này chúng ta thấy, ở ngoài đời ông bà nhà ta cũng dạy “Nhất nghệ tinh nhất thân vinh”, một nghề thì cái nghề đó mới đạt đến chỗ tinh túy của nó, mới đạt được đến đỉnh cao nhất của nó, hai nghề ba nghề thì các nghề đó làm cho mình bị tạp loạn, còn một nghề thì nhất định sẽ đạt được đến đỉnh cao. Lục Tổ Huệ Năng cũng đã nói với chúng ta: “***Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp***”, năng lực của chúng ta đầy đủ tất cả, vậy thì việc gì mà ta làm không được. Tại sao ta làm không được? Vì thiếu niềm tin!

Nói đến đây chúng ta nhớ đến hình ảnh của Bác Hồ. Bác của chúng ta khi còn là một thanh niên đã dám lên tàu để viễn du, lúc đó Bác cũng chưa biết nhiều ngoại ngữ, thế mà mấy mươi năm quay về, ngôn ngữ nào Bác cũng có thể dùng được, đây là tin vào chính mình. Chúng ta không làm được việc là vì chúng ta không có niềm tin vào chính mình. Mọi người thử nghĩ xem có đúng không? Những người không có con đường để đi thì người ta phải đi tìm con đường, sau khi có con đường để đi rồi thì mới nỗ lực. Còn chúng ta đã có con đường để đi, chúng ta học tập Phật pháp, chúng ta thúc đẩy văn hóa truyền thống, đường đi đã rõ ràng, vậy thì chỉ cần chúng ta nỗ lực. Chúng ta đâu cần phải tìm một cái mới, chúng ta đâu cần phải sáng tạo, cũng không cần phải thêm hay bớt. Những việc thêm hay bớt đó là việc của những người đa nghi, gọi là hoài nghi, của những chúng sanh nhiều chuyện mới cần thêm cần bớt. Còn chuẩn mực của Thánh Hiền, chuẩn mực của Phật Bồ Tát từ xưa đến nay, bao đời Tổ Sư Đại Đức đã vì chúng sanh đời sau giữ cho nó một cách thuần chánh, không cần phải thêm không cần phải bớt, nhưng bệnh nặng của chúng sanh là cứ thêm vào một chút, bớt đi một chút.

Gần đây những đĩa mà tôi dịch, phổ biến trên mạng, tôi thấy họ cắt ghép đủ kiểu, lấy sản phẩm của người, gắn logo của mình vào, là gắn cái ta của mình vào. Rất nhiều trên cộng đồng mạng, toàn tự xưng là “Tịnh Độ thù thắng” gì đó, toàn mỹ từ, dùng những danh từ tốt đẹp nhất, đang là kẻ cắp, kẻ phá hoại mà họ không biết. Thật ra mà nói, nếu không có người nhắc thì họ cũng không biết họ đang là kẻ cắp hay đang là kẻ phá hoại. Cho nên chúng ta

hiểu chữ thật tin ở đây là như thế nào là thật tin? Mấy chục năm qua tôi dịch đĩa của Hòa Thượng Tịnh Không, tôi học với Hòa Thượng Tịnh Không, vậy thì những việc gì Hòa Thượng làm Hòa Thượng nhắc đến thì tôi mới dám làm theo. Những lời Hòa Thượng nhắc đến tôi đem lời nhắc đó nhắc cho mọi người, còn tôi không dám thêm vào, cũng không dám bớt đi. Đó mới là người thật tin đối với lời Thầy của mình, còn mình chỉ cần thêm vào một chút, đó là thêm vào cái vọng tưởng của mình rồi, mình thêm vào một chút chính là thêm vào cái công cao ngã mạn của mình. Mọi người nghĩ xem có phải không? Nhưng chúng sanh hoàn toàn mê muội, không biết đó là công cao ngã mạn.

Chúng sanh sở dĩ không thành tựu là vì công cao ngã mạn, họ nghĩ rằng họ hơn các bậc Thầy của mình, thậm chí còn hơn cả Phật Bồ Tát. Ngày nay chúng ta thấy chúng sanh có phải vậy không? Khổng Lão Phu Tử cũng không dám, thậm chí Thích Ca Mâu Ni Phật cũng không dám. Chẳng phải Khổng Lão Phu Tử đã nói sao: “**Thuật nhi bất tác**”, ta chỉ thuật lại chứ không có sáng tác, chỉ nói lại và làm theo các vị thầy đã dạy đã làm. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng nói: “**Ta chỉ nói lại những gì bảy đời chư Phật quá khứ đã nói**”, không phải là sáng tác. Mà lời nói này cũng là lời nói khiêm nhường, tất cả những việc gì mà mình làm, được lợi ích cho chúng sinh, đó chính là ân đức của thầy, ân đức của những người đi trước. Câu nói này nhiều ý nghĩa lắm, nghĩa là những thành tựu của ta ngày hôm nay là nhờ ân đức của thầy. Vậy thì những thành tựu của ngày hôm nay là thành tựu của các vị thầy chứ không phải của mình, lời nói đó là lời nói khiêm nhường. Không như chúng sanh chúng ta thời nay “tự dĩ vi thị”, tự cho mình là biết, cho mình là đúng, cho mình là hơn người, tự làm theo cách của mình. Thật ra thì ban đầu sẽ không sai, chỉ sai một chút thôi, sai rất là vi tế, khi phát hiện đã sai rồi thì không còn đường để quay lại.

Có rất nhiều người phạm phải sai lầm rồi dần dần cứ đi theo cái sai lầm đó, đến nỗi bỏ cả Phật, bỏ luôn cả sự tu hành, chìm đắm trong danh vọng lợi dưỡng. Có những người ngày nay, trước đây nghe Hòa Thượng, niệm Phật, nhưng bây giờ lâu rồi không nghe nữa, không ăn chay, thậm chí còn đánh đồ, còn đả phá. Tại vì sao vậy? Họ tự nhiên giàu lên rồi, một năm được mấy trăm tỷ, nghe nói tương lai còn nhiều hơn nữa, chúng ta thấy có đáng thương không? Tiền tài danh vọng!

Thích Ca Mâu Ni Phật đã nói rất rõ rồi: “**Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh**”, có cái gì là thật đâu. Có nhiều người số tiền còn nhiều hơn gấp ngàn lần, triệu lần, mà một khi chết đi rồi thì cái đó ai sẽ dùng. Họ quên đi định luật của con người sống ở thế gian này, là Sanh thì đã sanh rồi, lão thì đang diễn biến từng ngày; Sanh, Lão, Bệnh Tử, nhà Phật gọi là sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ và tử khổ là chắc thật, làm sao mà khác đi được.

Có nhiều giáo phái cho rằng tu pháp đó không già không chết. Tôi đơn giản nói: “**Vậy ông tổ một trăm tuổi đâu chỉ cho tôi xem, hay ông tổ một trăm năm mươi tuổi ngồi đó mà vượt râu, phương phi, chỉ cho tôi xem. Không có**”, chỉ là bị người ta gạt, bị dụ dỗ. Làm gì có pháp không già, không bệnh, không chết, thân tứ đại thì phải già phải bệnh phải chết; chỉ có tâm của chúng ta, ta lìa sự, phân biệt chấp trước thì không chết. Chết là gì? Chết là sự thay đổi, một sự chuyển hóa. Chết là mặc bộ đồ này đã dơ rồi, cũ rồi thì thay bộ khác, không chết là

ta đạt đến cái thấy được như vậy. Sinh tử chỉ như là thay một chiếc áo cũ, đó mới là không chết, chứ thân tứ đại vẫn tan rã mà. Thích Ca Mâu Ni Phật vẫn phải chết, vẫn nhập Niết Bàn nơi rừng Ta-La, bao đời Tổ Sư Đại Đức cũng đã ra đi, hay nói thân bằng quyến thuộc của mình, chung quanh mình có còn ai không?

Hay như tôi, người xưa nói là “Cô độc không người thân”, vì sao vậy? Lúc nhỏ mình thấy ông bà nội rất thương mình, rồi ông bà nội cũng mất, ông bà ngoại cũng rất thương mình nhưng cũng đi rồi, cô di chú bác cũng rất thương mình rồi cũng đi rồi, rồi các bác cũng đi gần hết rồi. Ta biết rõ đạo lý này không phải để sợ, có nhiều người đến học Phật cho rằng nhà Phật vu oan (giáng họa) cho người ta, suốt ngày cứ nói đến sanh lão bệnh tử, cái gì là vô thường. Thật ra nói để cho chúng ta biết, biết rõ cuộc đời này là vô thường, là Sanh Lão Bệnh Tử nó là định luật rồi không ai thoát được, để chi vậy? để chúng ta trân trọng, làm những việc cần làm, không nên làm những việc không nên làm.

Như trước đây tôi hay nói: *“Đáng tha thứ thì tha thứ, đáng yêu thương thì yêu thương, đáng bao dung thì hãy bao dung; đừng để một ngày nào đó muốn tha thứ, muốn yêu thương, muốn bao dung cũng không còn cơ hội”*. Không phải nói để hù dọa chúng ta đâu, mà để chúng ta phải sống trong cuộc đời này thật có ý nghĩa, những năm tháng tuy rằng rất rất ngắn ngủi nhưng những năm tháng ngắn ngủi đó rất là ý nghĩa, nó giúp được cho mình, giúp được cho thân bằng quyến thuộc của mình và giúp được cho rất là nhiều người.

Vậy thì chúng ta thử nghĩ xem, Phật Bồ Tát dạy chúng ta, sống ở thế gian thì phải tận lực mà hy sinh phụng hiến để giúp chúng sanh khổ nạn. Chữ “*khổ nạn*” này nhiều người không hiểu khổ nạn là cái gì, tối ngày đi ô tô ở nhà lầu thì có khổ đâu? Sai rồi! Biết bao nhiêu người ở nhà lầu đi xe hơi, tiền muôn bạc vạn mà đang vô cùng là khổ. Vì sao vậy? Họ có hạnh phúc đâu, con cái họ có ngoan hiền đâu. Một gia đình đầy tiền của nhưng mà người ta nói là “*đồng sàng dị mộng*”, chung một giường nhưng mộng khác nhau, mộng khác nhau đây không phải là nói cái mộng, mà là mỗi người sống theo một cách, vậy thì làm sao mà hạnh phúc, mà an vui, vậy không phải là khổ đau hay sao!

Cho nên chữ tin ở đây là tin Phật, Phật không bao giờ nói gạt chúng sanh. Mà chúng ta nghĩ xem, vì sao lại gạt chúng sanh, ai mới là người nói gạt. Bây giờ giữa hai người chúng ta thử nghĩ xem, một người cứ cho đi thì gạt làm gì, còn người kia nghĩ cách mà chỉ thu vào thì họ mới gạt chứ, đơn giản dễ hiểu vậy thôi. Họ nói đừng đến gần ông Vọng Tây, nguy hiểm lắm, vì sao vậy? vì sợ đồ chúng của họ sống, chỉ cho đi thôi thì bá đồ của họ sẽ bị mất đi, cho nên họ dặn mọi người đừng có đến gần, vậy mà cũng có nhiều người tin. Người ta nói vậy thì xem người đó bao nhiêu năm nay đã gom được bao nhiêu tiền rồi, đúng không?

Cho nên là tin Phật, Phật không có gạt chúng sanh. Vì Phật không tự tư tự lợi, Phật không danh vọng lợi dưỡng, Phật không có hưởng thụ năm dục sáu trần, Phật không có tham sân si mạn, vậy thì Phật không có gạt chúng ta, lời Phật nói là lời chân thật, thì ta làm theo!

Thật ra từ lâu tôi cũng nói với mọi người, tôi thật ra không hiểu lời Phật dạy, vì lời Phật dạy quá cao sâu. Tôi chỉ nghe lời Hòa Thượng, Hòa Thượng giảng dạy tôi nghe tôi hiểu, tôi tin Hòa Thượng. Trước đây tôi không hoàn toàn tin Phật, nhưng tôi tin Hòa Thượng, cho nên

tôi hoàn toàn tin Phật. Cả đời của Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta tâm phục khẩu phục, chân thật cả đời của Ngài là tam bất quản, không quản tiền không quản người không quản việc. Thậm chí đến lúc vãng sanh Ngài vẫn nói là: “*Đến bây giờ tôi vẫn đi ở nhờ chỗ của người ta*”. Một con người mà gạt người thì phải có bá đồ chứ, như Hòa Thượng nói “Nếu tôi mà cất chùa thì không biết chùa của tôi bao lớn”, riêng trường học thì Ngài đã xây dựng mấy trăm trường học, riêng xây dựng Trung Tâm Giáo Dục Đệ Tử Quy thôi đã cả hơn trăm triệu đô. Mọi người nghĩ xem, nếu Ngài cất chùa thì chùa của Ngài bao lớn bao to. Cho nên là chữ Tin đây chúng ta phải có cơ sở để tin, chứ không phải tin theo cái kiểu ủy thác, cũng không phải tin theo cách tin đáng bề trên. Tin tha, rồi tin tự, tin tự rồi tin tha. Tin tha là tin Phật, tin tự là tin chính mình.

Cho nên bài học hôm nay Hòa Thượng nói “Phải thật tin, phải thật nguyện”. Trong thật tin thật nguyện này có hai mục. Mục thứ nhất là trừ bỏ đi cái hoài nghi mới có thể sanh được niềm tin. Chúng ta đã bỏ được cái hoài nghi chưa? Nếu chúng ta tin tưởng vào Văn Hóa Truyền Thống thì chúng ta mới toàn tâm toàn lực vì Văn Hóa Truyền Thống mà thúc đẩy. Rõ ràng bao nhiêu năm rồi chúng ta thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thống, Văn Hóa Truyền Thống có tác dụng phụ không? bao nhiêu người được hạnh phúc, bao nhiêu người được sống trong niềm an vui. Vậy chúng ta có cần phải dùng đến cách hiện đại này, cách văn minh kia để ứng dụng vào không? không cần thiết. Trước đây tôi nghe nói họ dùng siêu trí tuệ gì đó, bị lừa bịp mà không biết. Muốn có được siêu trí tuệ thì chỉ có trí tuệ của Thánh Hiền, trí tuệ của Phật Bồ Tát thì mới có siêu trí tuệ này, còn không thì nó chỉ là mượn danh từ để lừa gạt chúng sanh, đưa ra một danh từ quá kêu để dụ người ta đến để lấy tiền của người ta.

Mọi người thử nghĩ xem, cái gì mà có dính đến sự lợi dưỡng, trong cái sự lợi dưỡng đó luôn luôn có mưu cầu, có tính toán thì làm sao được gọi là siêu trí tuệ được chứ? Cho nên Hòa Thượng nói: “***Việc trước tiên là phải đoạn nghi, không còn có một sự nghi ngờ thì mới có thể sanh được niềm tin tuyệt đối***”. Nhưng phải nhớ rõ, tin này không phải tin theo kiểu ủy thác, không phải tin theo đáng bề trên nào đó, nhà Phật không có tin kiểu đó. Hoàn toàn là tin tha rồi mới tin tự, năng lực của Phật, ta cũng có thể có năng lực của Phật chỉ cần ta nỗ lực làm đúng được như Phật thì ta sẽ có năng lực như vậy, ta nỗ lực đúng năng lực của Bồ Tát thì ta sẽ là Bồ Tát. Nếu dừng lại năng lực của kẻ lừa gạt thế gian này thì ta chỉ là kẻ lừa gạt thế gian mà thôi. Mọi người thử nghĩ xem có phải không?

Cho nên, trước nhất là phải đoạn nghi mới sanh tin, mà đối với Phật, đối với Thánh Hiền, nhất định chúng ta không có một chút hoài nghi. Vì sao vậy? Vì tất cả đều là lời nói chân thật. Mà phải đúng là lời nói của Thánh Hiền, phải đúng là lời nói của Phật, chứ bây giờ mượn danh mượn nghĩa nhiều lắm. Trong Bồ Tát Chế Nhạo Kinh, Phật đã nói trước rồi “Thời kỳ mạt pháp, ma tử ma tôn dùng hết tất cả những mỹ từ của Phật pháp”, có nghĩa là họ lôi hết mỹ từ hay nhất của nhà Phật ra để dùng, để lừa gạt chúng sanh. Chúng ta biết thế nào là lừa gạt hay không? đơn giản dễ hiểu, Hòa Thượng nói một câu: “***Phật pháp chân chánh thì không nhắc đến tiền***”. Có nhiều người nghe cũng sốc đấy.

Vậy thì văn hóa truyền thống cũng không nhắc đến tiền, như lời Bác nói **“Hy sinh phụng hiến chí công vô tư”**, đâu có nhắc đến tiền đâu? Không nhắc đến tiền mà xây dựng được cả cơ đồ. Có nhiều người nói không nhắc đến tiền thì tiền ở đâu mà làm. Bác xuất thân từ một thanh niên bình thường, nghèo, không có tiền mà Bác vẫn xây dựng được cả một cơ đồ, đây là chỗ gặp nhau của các bậc Thánh Hiền. Rõ ràng Bác dạy chúng ta: **“Hy sinh phụng hiến chí công vô tư”**. Vậy thì Hòa Thượng Tịnh Không nói câu: **“Phật pháp chân chánh không nhắc đến tiền”** là sai hay sao? Câu này bị nhiều người công kích lắm. Rồi bây giờ chúng ta ngược lại xem, những gì mà dính đến tiền, dính đến danh lợi thì bao nhiêu sự danh lợi, bao nhiêu tiền đó, làm cho biết bao nhiêu người khổ chứ? Thân tàn ma dại, đổ vỡ hết bao nhiêu sự nghiệp. Bây giờ sống không bằng chết, muốn chết cũng không được, sống cũng không yên, là do thân dính đến danh lợi dính đến tiền đây.

Cho nên chúng ta phải nghe, phải học thì chúng ta dần dần mới vỡ ra được, chứ không học mà tự cho mình là người biết, tự cho mình là người khôn thì làm sao mà vỡ ra được. Họ cứ nghĩ rằng muốn làm gì đó, phải đặt tiền lên hàng đầu mới làm được. Tôi rất là may mắn khi nghe được lời Hòa Thượng dạy, làm theo Hòa Thượng thôi, mà bây giờ có tám vườn rau rồi, các vườn rau thu hoạch chỉ đem tặng. Việc chúng ta làm mọi người không nghĩ được, quá ư là vất vả, vất vả lắm luôn, nhưng mà chúng ta phục vụ chúng sanh, phục vụ mọi người thì có việc gì mà không vất vả, nhưng vất vả cái thân, còn tâm chúng ta thì nhẹ nhàng thanh thoi, vất vả cái thân chỉ cần ngủ một giấc thì hoàn toàn khỏe rồi.

Ngoài các vườn rau sạch, các dây truyền đậu cũng phát triển rất tốt, tất cả sản phẩm làm ra đều làm quà tặng. Mọi người cũng nên nhớ là chúng ta không xin ai, không kêu gọi ai đóng góp. Phải nói như vậy để cho mọi người hiểu, chứ không mọi người nói: **“Thầy tổ chức tri ân thế này con nghĩ thầy giàu lắm thì mới tổ chức buổi lễ hoành tráng như vậy”**. Sao mấy người nghĩ vậy? Tôi cũng không biết, mọi người tổ chức, thuê địa điểm làm chương trình, tôi chỉ là người đến để dẫn chương trình thôi. Đành rằng trước đây tôi là người đề xướng bảo mọi người làm như vậy, mọi người làm xong rồi lại muốn làm tiếp, tôi đến chỉ làm chương trình thôi, làm xong thì mọi người đều quay về vị trí của mình. Không có thù lao, không có cảm ơn. Cho nên từ chỗ này phải trừ được hoài nghi trong ta thì niềm tin mới sanh khởi.

Có người suốt ngày ở trên mạng nghe người này, nghe người kia, thấy tôn giáo này cũng vào nghe, thấy tôn giáo nọ cũng vào nghe. Hòa Thượng nói: **“Đối với người sơ học mà nói, nếu như đọc Kinh quá nhiều, nghe quá nhiều, tôn giáo nào cũng nghe, nghe đến cuối cùng thành ra một đồng nghi ngờ. Khi đã nghi rồi thì là chướng ngại. Nghi là chướng ngại lớn nhất của Bồ Tát, có nghi hoặc thì nhất định phải giải trừ, nếu không thì là chướng ngại”**. Hòa Thượng nói: **“Một bậc thượng trí thì một nghe là ngàn ngộ”**, vừa tiếp xúc thì liền thông đạt, tường tận, không có một chút nghi hoặc nào, cho nên rất dễ dàng thành tựu. Còn chúng ta không phải là thượng căn thượng trí, khổ nổi là hạ ngu cũng không phải, mà ở thượng trí thì không đúng, gọi là biết biết, vậy thì là chướng ngại.

Tôi lấy mười mấy năm qua tôi tin Hòa Thượng, nghe Hòa Thượng, nhắc lại để mọi người nhớ. Hòa Thượng nói: **“Phật pháp cần nhờ vào mạng viễn thông, mà mạng internet**

nhieu thứ tạp loạn gọi là đại ma vương, nhưng đó là người không biết dùng, còn ta biết dùng thì đó là đại hộ pháp". Tôi nghe được câu nói đó tôi thành lập một trang web <https://www.tinhkhongphapngu.net>. Từ ngày tôi thành lập trang web đến giờ, mặc dù tôi không biết về máy tính nhưng các giao diện tôi bảo người ta phải làm như vậy. Mọi người ghé qua trang web tinhkhongphapngu.net xem, hơn 30 triệu lượt xem rồi, mỗi ngày có mấy chục ngàn lượt xem, có buổi vào tôi thấy gần 500 người đang trực tiếp online. Mọi người thấy buổi học trực tiếp hôm nay có 181 người, còn trên trang web có tới 480 người, lợi ích vô cùng, đó là Hòa Thượng dạy. Chúng ta thấy rõ ràng, chúng ta tin không nghi có phải là chân thật được lợi ích không? rồi văn hóa truyền thống là ai dạy? Là Hòa Thượng dạy, Hòa Thượng bảo làm Văn Hóa Truyền Thống. Rồi mình cứ làm, mọi thứ mình cứ cho đi vô điều kiện, ai dạy? Hòa Thượng dạy. Hòa Thượng nói "**Quà cho nhiều người ta sẽ vui**", cho càng nhiều quà người ta sẽ càng vui, thì cứ cho, tại sao không cho? Cho càng nhiều người ta càng vui, mà càng vui thì người ta càng tin mình, người ta sẽ tìm hiểu mình, sẽ học theo mình. Trong khi bố thí như một dòng nước, dòng nước đi qua rồi thì dòng nước sau đến sẽ trong hơn, sẽ tươi nhuận hơn thì tại sao lại không bố thí, không cho?

Mục thứ hai, Hòa Thượng nói: "**Cần phải đầy đủ tín nguyện**". Người xưa học Phật thành tựu nhiều, nguyên nhân chính là đối với đọc tụng giảng dạy nghiên cứu thảo luận rất là chặt chẽ, hiểu rất là khế hợp, không nghe những cái dư thừa, không nghe những thứ cao trên trời, đạo lý cao sâu mà không làm được. Người xưa không phải như vậy, mà là nghe hiểu và làm được, cho nên đều thành tựu. Nghe hiểu làm được cho nên mới xây dựng được tín tâm kiên định, dùng tín tâm kiên định đó đặt nền tảng để mà hành trì, để mà làm, cho nên mới có thành tựu. Rồi Hòa Thượng nhắc đến, trên Kinh A Di Đà nói: "**Đâu phải thiện căn phước đức nhân duyên ít mà sanh về được nước kia**". Chúng ta có nhân duyên tốt, thế nhưng thiện căn phước đức không đủ, sức mạnh của niềm tin không kiên cố, sức mạnh của tín nguyện không mạnh, nên không chịu làm. người như vậy cho dù gặp được nhân duyên tốt thì ngay đời này vẫn là luống qua một cách uổng phí.

Cho nên phải là nhân duyên thiện căn phước đức đầy đủ, mà nhân duyên thiện căn phước đức Hòa Thượng dạy chúng ta hết. Làm một trang web, chúng ta thử nghĩ xem hơn ba chục triệu lượt xem, chúng ta đã tạo ra bao nhiêu nhân duyên, tạo ra bao nhiêu thiện căn, tạo ra bao nhiêu phước đức. Đây là tôi nói cho mọi người hiểu thôi, chứ không phải vì phước đức mà tôi làm đâu. Trang web tinhkhongphapngu.net có hơn 10 năm nay rồi và mỗi ngày có mấy chục ngàn lượt người xem, tới trang nhidonghocphat dạy chữ Hán, một ngày cũng khá nhiều người xem, hoàn toàn miễn phí, không hề có tâm thư hay huyết thư để kêu gọi. Ai dạy được như vậy? Hòa Thượng dạy đấy, mà thật tin thật làm mới được vậy.

=====

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!